

POTOVANJA

(1. poglavje – v vesolju)

Sprehajam se po kamniti vaški poti, ko kar naenkrat zagledam kup sena. Zelo sem utrujen zato ležem in zaspim. Padem v trden spanec. Zatem pa predse zagledam dolgo, belo, mehko preprogo. Usedem se in ta me ponese visoko v nebo. Lebdim po nebu in si ogledujem svet z neba. Kar naenkrat pa me preseneti tema. Saj je bil vendarle dan si mislim začudeno. A če dobro pomislim ugotovim, da sem v vesolju. Zagledam neskončne planjave, ko zaslišim strašno šumenje in vršenje hladnega vetra. Vrtinec me v trenutku odnese v votlino. Znajdem se v kamnitem jašku sam brez preproge. Zelo me je strah in ne vem kaj naj naredim. Tam obtičim kar nekaj ur, nato pa zagledam na eni od sten zaprto lino, ki je obrobljena z železom. Poskušam jo odpreti a ne gre. Na levi strani lina me reši nenavadna bilka, po njej se povzpnem navzgor. Pridem nazaj na površino kot sem bil preden me je odnesel vrtinec. Razveselim se, ko moje oko zagleda belo preprogo. Nekaj me vabi, da bi se spet usedel in odpeljal po vesolju ter se izognil novemu vrtincu. Sedim na leteči preprogi, ki šviga po vesolju in si ogledujem nenavadne stvari, ki jih na Zemlji ne bi mogel. Kar naenkrat pa ne daleč od mene zagledam zvezde. Kot bi se pričarale in pojavile v trenutku si mislim. Prej jih sploh ni bilo!!! Grem še bolj bliže, da si jih natančno ogledam. Kako so velike, večje kot sem videl z Zemlje, a še večje kot sem si mislil. Dotaknem se zvezde, ki mi je bila pred nosom. Cela roke mi začne ledeneti. Kričim in vpijem ter se poskušam rešiti, a zaman. Nekakšna sila še vedno potiska led navzgor po roki, ko pa pride do ramen se ustavi. Roka je zaledenela in sploh je ne morem premikati. Kdo bi vedel, da so zvezde ledeno mrzle in imajo v sebi moč, ki jo naprej oddajo. Oh, če bi to vedel sploh poskusil ne bi pomisliti, da bi šel v vesolje, kaj šele priti! Kako se bom vrnil se sprašujem? Tedaj pa se je zgodilo še nekaj bolj nenavadnega. Leteča, bela in mehka preproga, ki me je pripeljala sem gor je začela govoriti. Ostrmim in ne trznem z očesom. Samo debelo gledam v preprogo. Kaj se mi vendarle dogaja saj nisem v pravljici ali kaj podobno. Še nikoli se mi ni zgodilo kaj takega. Nato pa

preproga spregovori: veš jaz sem nekaj posebnega in nisem navadna preproga, tudi moje letenje ni nekaj vsakdanjega.

Prosim jo naj me reši zaledenele roke, da jo bom lahko spet gibal, kot sem jo prej. A žalostno mi preproga odvrne, da mi ona ne more nič pomagati. Tedaj pa v tisti temi zagledam svetel žarek, ki se dotakne moje roke. Le - ta me je lahko rešil. Ampak od kot?

Od Sonca, vendarle odgovori preproga. Ja res je, pa kako sem lahko pozabil. Saj je sonce vendar v vesolju. Še pomislil nisem ji odgovorim. Tedaj pa padem z misli na vprašanje, kje pa potem je, če ga ne vidim? Preproga začne s svojimi bistrimi odgovori. Veš, vesolje je neskončno, bog ve kje se skriva, a do njega ne bova morala priti, ker bi zgorela še preden bi ga videla. Oh, škoda!!!!

Nehaj premišljovati, raje se usedi name, da te popeljem naprej. Drviva po vesolju in obrnem se nazaj ter gledam majhno kroglico, ki je bila prej ogromna namreč Zemlja. Kako daleč že sva odgovorim.

Obrnem se in vzkliknem: glej preproga Mars. Vidim. No pa pojdiva pogledat. Poletiva na Mars in pristaneva na trdih tleh pokritih z prstjo, ki ni bila črna ampak svetlo rdeča. Že prve razlike se začudiva. Ni bilo hiš, ne drevja ne ptic ne rastlin, ne živali, ne človeka namreč niti enega živega bitja. Nato pa se tla začnejo ugrezati in padeva v jamo.

Spet smola, kakšna smola zakričim!!! Preproga se je začela kar tresti od strahu. Zatem, ko se umiriva, pa se v tej jami pokaže svetloba. Nato pa preproga nadaljuje: vidiš še en znak, da je Sonce v vesolju. Kar naenkrat pa iz svetlo rdeče prsti pogleda ven glava, ki ni bila takšna kot je naša, ampak čisto drugačna, kakšna pa si lahko predstavljate sami.

No, da si boste lažje predstavljali je bila ta glava res drugačna od naše. Že predvsem se je razlikovala, ker je imela samo eno veliko oko, nič ušes, ampak namesto njih dve majhni žici, ki sta štrleli iz glave. Na koncu teh dveh žic je vsaka imela majhno kroglico s katerima so se nenavadna bitja na Marsu sporazumevala. No pa preidimo še na drugi del obraza. Usta so bila res velika, a zato je bil nos dosti

manjši. Z preprogo se začudiva takšnega obraza, ki ga zagledava prvič. Kar naenkrat pa iz te zemlje porine ven še noga in roka ter trebušni del telesa. Še bolj se začudiva, ko zagledava, da se ti ostali deli telesa nič ne razlikujejo od naših. Roka je bila takšna kot je naša, noga in trebušni del telesa prav tako. Preproga premišlja in nato spregovori: veš najprej sem mislila, da je to marsovec, zdaj pa vem, da sem se prav gotovo zmotila. Ohhhhhhhh! Je zakričalo nenavadno bitje. Tako močno se ustrašiva, da naju sila ponese nazaj na površino. Za nama skoči iz jame tudi nenavadno bitje.

Dovolita, da se predstavim: jaz nisem marsovec, niti nenavadno bitje ampak sem Okar, ki imam eno veliko oko. Midva pa sva..... Ne, ne ni se treba predstavljati, ker vem kdo sta. Vesta, na glavi imam dva izrastka, ki mi pomagata, da zelo dobro.... Sem pač nekaj posebnega je odvrnil Okar. Pojdita z mano pa vama bom nekaj pokazal.

Zelo veselo sva odvihrala na preprogo, ki naju je ponesla tja kamor je rekel Okar. Ustavili smo se pred vilo, ki je bila iz zlata.

Z preproga sva se začudila, ker je bila tako velika, raje recimo prevelika za gospoda Okarja. Ja res je velika ampak v tej nenavadni vili ne živim samo jaz ampak še nekdo je odvrnil. Zelo bosta presenečena. Kar pridita z mano. No pa smo šli po tisti rdeči prsti naravnost v vilo. Vrata so bila še posebej nenavadna. Odprl jih je in nama s preprogo je zastal dih. Še dobro, da je bila na tleh preproga, kajti drugače se bi udarila tako sva bila presenečena. Le poberita se, da vama predstavim še moje prijatelje, ki živijo tukaj. Poklical jih je: Marsovci pogledajte kdo je prišel. Pomislila sva zakaj jih je tako poklical, če pa ni dolgo, ko sva ugotovila, da jih ni na Marsu. Nato pa je eden iz med njih dejal: seveda smo, tukaj živimo na Marsu zato pa smo marsovci. Kar debelo sva gledala, v njega in premišljevala, če se nama ne sanja ali sva resnično tukaj gor. Seveda sva bila, tega si pa res nisva morala kar tako izmisliti. Okar je bil vladar teh marsovcev. Bil je čisto drugačen od njih zato, prej v jami ne bi morala ugotoviti kdo je. No če smo pa že pri tem je rekla preproga, potem bi tebe Okar nekaj vprašala: kaj pa si delal tam v jami? Veš iskal sem zlato. Tam je moj rudnik, kjer ga kopljem. Nato pa naju je Okar povabil v dnevno sobo, ki pa ni bila sestavljena iz zlata, ampak iz majhnih draguljev. O

kako sva bila presenečena, še nikoli nisva videla na zemlji kaj takega, pa tudi nisva pričakovala. Mogoče vesta, kje kopljem dragulje. Ne sva radovedno odgovorila. Na Veneri, sem ga kopal nekaj časa. Nato pa tudi na Zemlji. Kaj res? Ja!!!!

Čez kak teden dni, nameravam iti na Venero, ker bom jih potreboval za kuhinjo, ki jo bom obnovil.

Lahko greva zraven? Seveda bosta lahko šla. Pili smo sok in se pogovarjali, medtem pa sva midva s preprogo opazovala dragulje, kako se svetijo in bleščijo. Poslovila sva se in odhitela raziskovat še druge neznane dele vesolja. Usedel sem se na preprogo in zavrtela sva se po širni planjavi še bolj hitro in bliskovito kot kak vrtinec. Ogledovala sva si vesoljska nebesa in osupla, ko sva pred sabo zagledala veliko kroglo.

Bila je rdečkasto rjava. No zagledala sva Venero. Veliko, takšno kot Zemlja, a vseeno drugačna. Poletela sva in pristala na gručastih tleh poraslih s suho travo. Res je, da ni bilo hiš, ampak sredi planjave sva zagledala bivališče, narejeno iz vej in trave. Šla sva še bolj bliže in na eni od vej zagledala dragulj, ki se je svetil kot nebo pred sončnim zahodom. Pomislila sva na dnevno sobo gospoda Okarja. Hotela sva vstopiti, a bilo je prepozno padla sva v jamo. Spet jama, zakričim! Tako sem besen in nejevoljen, da se komaj umirim. Nato pa v kotu zagledava Okarja.

O pozdravljena, kakšna sreča, da se spet vidimo. Kaj pa delate tukaj sva s tihim glasom vprašala. Ja, a ne vesta. Saj sem vama povedal, da tu kopljem dragulje. Saj res. Šele zdaj sva videla kako so pridni tej marsovci, v filmih je bilo prikazano čisto drugače. Tako zelo me je nekaj tiščalo pod zadnjico, da sem mogel pogledati, kaj je. Obrnil sem se in zagledal velik rdeč dragulj, ki se je bleščal v temi. Od veselja sem skočil do Okarja in mu pokazal kaj sem našel. Bil je zelo presenečen, kajti tako velikega dragulja ni našel pa tudi v svoji dnevni sobi, ki je sestavljena iz njih ga ni. Bil je težek kakšen kilogram, če nisem natančen. Veš koliko to stane se je oglasila preproga: saj ti ne veš. Vem je odvrnila. No koliko? 850.000 EUR. Res? Sem vprašal in se obrnil k Okarju. Ja, natančno toliko je odvrnil. Zastal mi je dih in negibčno sem obstal. No, zdaj pa gremo za danes je dovolj.

Usedli smo se v čudežen avto, ki je lebdel na tlom, ter se odpeljali do vile. Ogledovala sva si stvari na Veneri, ki so bile strašno nenavadne. Na gručastih tleh poraslih z travo in drevjem sva zagledala tam v kotu, neki, veliko palmo. Zdela se nama je nekaj posebnega, ker sva jo videla samo na Zemlji, namreč tudi na Marsu je nisva opazila. Nato pa je najin pogovor prekinil Okar. Vesta prej jo sploh tukaj ni bilo jaz sem jo posadil, ko sem bil na Zemlji. A reeeeeees? Sva vprašala. Seveda. Vidita, da raste samo ena. Spremenila se je, ker je tukaj že 200 let in drugačno ozračje kot na Zemlji jo spreminja.

Zelo je vroče zato so listi, ki bi morali biti zeleni, svetlo rjavi. Kaj pa ta dragulj sem tiho vprašal Okarja? Lahko ga imaš, na Zemlji, ko boš ga lahko prodaš in približno 850.000 EUR boš dobil zanj. Sploh si nisem mogel predstavljati, koliko je to. S čudežnim avtom smo pridrveli do vile, tam pa smo zunaj zagledali velik, siv, leteči krožnik. Okarja sva s preprogo vprašala, kaj je to. On pa nama je odgovoril: da je zračno vozilo s katerim se vozijo marsovci. Začudeno sva gledala v njega. Zattem pa je iz krožnika skočil marsovec in nas povabil naj gremo noter. V sedli smo se v leteči krožnik in se popeljali na Zemljo. Zelo sem bil presenečen, da bomo vsi skupaj prišli na Zemljo in zaključili nepozaben dan v Vesolju. Močno in bliskovito smo se zavrteli in v trenutku zagledali dan, namreč bili smo na Zemlji. Padali smo na tla pokrita z črno prstjo, ter z močnim zvokom naznanili pristanek, z vesolja, ki je bil nepozaben.